

Leeuwenpenning 2010

Beste Hildegarde en Marc,
Geachte familie van de laureate,
Vrienden van en uit het DF,
Vrienden van en uit de brede Vlaamse Beweging,

“De voorvaderen moeten in mij herboren, voortleven, scheppend voor een verder gevorderde wereld.” Dit vers uit de poëzie van de onlangs overleden dichteres Christine D’Haen kan dienen om aan te tonen wat Anton van Wilderode bij leven o. a. motiveerde en aanzette tot het creëren van zijn poëtisch werk.

1. Het werk van van Wilderode ademt a. h. w. de inzet voor een volledig autonoom Vlaanderen zoals een hele generatie flaminganten dat niet enkel droomde maar er ook daadwerkelijk voor ijverde gedurende ruwweg omschreven de tweede helft van vorige eeuw.
2. Het is doordeesemd van een onwankelbaar en rotsvast geloof in het hem dierbare evangelie, zijn leidraad in het voetspoor van de dienende Christus.
3. Het reikt uitnodigend waarden en normen aan, zonder te willen beleren, laat staan te veroordelen. Eerder vaste waarden en normen als eeuwenoude fundamenten waarop Europa én in het bijzonder Vlaanderen is gebouwd. Niet een nostalgisch Vlaanderen maar het Vlaanderen van vandaag waarin u en ik leven en werken.

In menig vraaggesprek en interview komt van Wilderode meermaals terug op de factor dienstbaarheid die zijn werk schraagt.

Wat hij gekregen en ontvangen heeft in zijn warme thuis met zijn oudere broer Jozef en met zijn tweelingsbroer Filemon, wat hij gretig leerde en in zich opnam op school, aan de Leuvense universiteit maar ook aan het Gentse seminarie, wat hij ervoer niet enkel in lectuur maar eveneens binnen de brede waaier van cultuur zoals hij die zag en waarnam, dat alles wilde hij in zijn poëzie vastleggen en doorgeven.

“...voortleven, scheppend voor een verder gevorderde wereld.” Zoals D’Haen het uitdrukt. Of zoals van Wilderode het zelf geëngageerd uitdrukt:

“Eén met uw volk in goede en kwade dagen,
Één met uw volk in voor- en tegenspoed....”

Wij zijn en blijven er hem dankbaar voor. Nu iets meer dan 12 jaar na zijn overlijden blijft zijn werk inspireren, leeft het verder, wordt het dankbaar gebruikt als tolk van lijden, vreugde, liefde, strijd en inzet in het uw en mijn hedendaagse leefwereld.

Dat dit mogelijk is én mogelijk blijft is in niet geringe mate te danken aan de laureate van deze avond, mevrouw Hildegarde Coupé. De versregel van Christine D’Haen geldt ook voor haar en haar engagement voor het werk van haar heeroom.

Haar broer Peter heeft zoëven deze inzet uitvoerig geschetst.

In stilte, bescheiden en zonder groot vertoon van woord en daad heb je dit dienstbaar werk gedaan, Hildegarde. Zoals we uw onvergetelijke heeroom dankbaar zijn voor zijn poëzie, zijn we u dankbaar voor de zorg en het overleveren aan de komende generaties van die poëzie.

Toch weet ik dat er nog een grote zorg u bezighoudt, ook op dit vreugdevolle moment, en vanop deze plaats richt ik me daarom tot het bestuur van de provincie Oost-Vlaanderen. Waarover heb ik het? In 2001-nu meer dan 9 jaar geleden-kocht de provincie van de familie Coupé de woonst en het geboortehuis van van Wilderode. Hun bedoeling was er naast een museale functie er eveneens een poëtisch centrum te vestigen ter bewaring maar ook ter

promotie van het werk van de dichter maar tevens tot aanmoediging van jonge dichters om hen aan te sporen hun talent verder te ontwikkelen.

Een waardevol initiatief, een dienstbaar en dienend gebaar in de geest van en zoals van Wilderode het mogelijks zelf gedroomd zou hebben.

Vier jaar geleden echter zette diezelfde provincie én de woonst én het geboortehuis op een lijst van eigendommen van de provincie die in aanmerking kwamen om verkocht te worden.

Begrijpe wie kan!

Vandaag zijn we vier jaar verder en er gebeurt omzeggens niets, provinciale verantwoordelijken beperken zich tot enkele zalvende, nietszeggende verklaringen en huldigen zich vooral in een oorverdovend stilzwijgen.

Daarom mijn dringende oproep aan het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen om woord te houden, niets meer maar ook niets minder, en eindelijk eens werk te maken van hun negen jaar oude belofte.

Dat zou een passende bekroning zijn voor het stille, verdienstelijke en waardevolle werk van Hildegard Coupé: van Wilderodes poëzie dienstbaar laten voortleven op de plaats waar ze ontstond: in de Dorpvaart te Moerbeke, in het hart van "het soete land van Waes".

Of om het met van Wilderodes woorden zelf te zeggen:

"Ik ben om het even wie
maar ik adem mijn eigen aarde."

Dank u Hildegard en nogmaals van ganser harte gelukgewenst!